

underkaste sig nogen videre Kritik, kan faae, naar man blot kan sige om ham, at han er det danske Sprog mægtig og ikke har været straffet. Det forekommer mig at være et af de væsentlige Punkter ved Indfødsretten, at den hos Nationen vækker Bevidsthed om, at den har Noget, der er dens Eget, som en Fremmed, om han end igrigt bliver nok saa liberalt behandlet, ikke kan trænge ind i; naar denne Indtrængning derimod gjøres altfor let, taber Folket let Bevidstheden om at være noget Selvstændigt paa det nationale Omraade, hvor Ublændingen ikke har Noget at gjøre. — Det er ganske vist, at det er en Skjønssag, men netop derfor forekommer det mig, at, hvor der ikke er særlige Grunde, skal man ikke give Bedkommende Retten, thi man kan ikke vide, om ikke de Egenstaber, der reent tilfældigt ere blevne oplyste for Udvalget om Nr. 7, ere Egenstaber, der deles af en stor Deel af de Andre. Der blev sagt af den høitærede Minister, at disse Folk søgte Indfødsretten for at optræde som danske Mænd. Det kan jeg ikke være enig i, netop efter hvad der er blevet oplyst om Nr. 7. Jeg antager, at en stor Deel af dem, der have søgt Indfødsretten, have søgt den, hverken for at faae Embeder eller for at udøve politiske Rettigheder; det har været det Underordnede, og ganske andre Grunde have gjort sig gjældende, navnlig hos den hele Klasse af 12 Personer, der er omtalt saameget, hvad der ogsaa tildeels er berørt af Udvalget. Det, der har encourageret dem til at søge Indfødsret, er den Omstændighed, at de af private Grunde ikke godt kunde undvære den. For dem træde de politiske Grunde aldeles i Baggrunden, og jeg er enig i, at de, fordi de ere Spillemand og i militair Stilling, ikke skulle stilles anderledes end Skræddere og Skomagere. Er det for at deeltage i politiske Rettigheder, og for at opgive ethvert andet Fædreland og knyttes nøiere til Danmark, saa lad dem faae den ansøgte Ret, men er det af andre Grunde, eller kan man af deres hele Stilling ikke see, at der er Noget bundet for Fædrelandet ved at optage dem som Indfødt, saa forekommer det mig, at man skal holde Indfødsretten altfor meget i Agt til uden særlig Grund at optage dem.

Rehmann: Det forekommer mig, at man fra alle Sider er enig om, at det nuværende Dieblif ikke blot er vel stiftet, men stærkt opfordrer til at gjøre sig selv Rede for de Synspunkter, hvorunder man vil betragte Indfødsretten, den politiske Indfødsret, og de Betingelser, man i saa Henseende skal fordre. Dette gjælder først og fremmest om den høitærede Indenrigsminister; thi han har Ret, naar han henviser til Slutningsbestemmelsen som en ny og, som jeg under en anden Sag allerede har havt Leilighed til at udtale, efter min Overbeviisning meget nødvendig og høist betydningsfuld Betingelse, en Betingelse, der vel ikke strax kan være klar, inden Indfødsretten meddeles, men som skal være bragt paa det Rene, inden den træder idærk. Jeg skal dertil knytte, at den høitærede Minister, da han ved Lovudkastets Forelæggelse ikke væsentlig er afvejen fra de Principer, som man hidtil har fulgt i denne Henseende, aldrig i Verden vilde kunne betragte det som et Nederlag, hvis der foretoges væsentlige Forandringer i Udcastet, men tværtimod maastee personlig vilde kunne glæde sig over, om de nu opstillede Principer allerede dennegang praktisk kunde komme til Anvendelse. Usikkerheden heraf er dernæst anerkjendt af Udvalget og navnlig af den ærede Ordfører, der først har reist Spørgsmaalet, og som i Udvalgsbetænkningen har leveret meget vigtige Materialier til Sagens Bedømmelse, og det er den samme Forudsætning, hvorfra den sidste ærede Taler gik ud, til hvis Udtalelser jeg i det Hele kan slutte mig. Spørgsmaalet er altsaa, idet jeg antager, Grundtanken deles af Thinget i det Hele taget, kun det, under hvilken Form dette rettest kan gjøres gjældende. Det Naturligste vilde være, at der i sædvanlig Form, enten fra Regjeringen eller ved Benyttelsen af det private Initiativ, blev indbragt et Lovforslag, som opstillede de Regler, hvorefter Indfødsretten skulde meddeles. Dette lader sig imidlertid ikke gjøre, da Indfødsrets Meddelelse grundlovmæssigt skal stee ved særlig Lov, og det altsaa vilde være grundlovsstridigt at binde Afgjørelsen til bestemte Lovregler. Disse vilde jo ikke være at erqverere af Administrationen, men af de kommende Rigsdage, for hvilke de ikke kunde være bindende. Paa den anden Side vil heller